הלכה ד

מתני' המקדיש[א] נכסיו והיו בהן דברים ראויין לקרבנות הצבור [א]ינתנו לאומנין בשכרן דברי ר"ע אמר לו בן עזאי אינה היא המדה אלא מפרישין מהן שכר האומנים ומחללין אותן על מעות האומנין ונותנים אותן לאומנין בשכרן וחוזרין ולוקחים [ב]אותה מתרומה חדשה המקדיש[ג] נכסיו והיה בהן בהמה ראויה על גבי מזבח זכרים ונקבות רבי אליעזר אומר [ב]זכרים ימכרו [ד]לצרכי עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסיו לבדק הבית רבי יהושע אומר זכרים עצמן יקרבו עולות ונקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית אמר ר"ע רואה אני את דברי ר' אליעזר מדברי רבי יהושע שר' אליעזר (א)השוה את מדותיו ור' יהושע חלק א"ר פפיים שמעתי את דברי שניהן המקדיש בפירוש כדברי ר' אליעזר והמקדיש סתם כדברי ר' יהושע (ב)המקדיש[ה] נכסיו והיו בהן דברים ראוים לגבי מזבח ייגות ושמנים ועופות ר' אליעזר אומר [ג]ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו לבדק הבית: **גמ'** המקדיש וכו' לקרבנות צבור: ר'[ו] יוחנן אמר (ג)קטורת אמר רבי הושעיה תיפתר באומן משל בית אבטינס שהיה נוטל בשכרו קטורת מה טעמא דבן עזאי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה אלא על המעות: תמן[ז] תנינן יש בקדשי בדק הבית [ד]שסתם הקדשות לבדק הבית הקדש בדק הבית [ה]חל על הכל [ו]ומועלין בגידוליהן ואין בהן הנייה לכהנים אמר רבי חנניה דר' ליעזר היא דתנינן המקדיש נכסיו והיתה בהן בהמה ראויה ע"ג מזבח זכרים ונקבות רבי ליעזר אומר זכרים ימכרו לצרכי עולות ונקיבות ימכרו לצרכי זבחי שלמים ודמיהן יפלו עם שאר נכסים לבדק הבית אמר רבי יוחנן טעמא דרבי ליעזר [1]ואיש כי יקדיש את ביתו קודש לה' במה אנן קיימין אם בבית דירה (ד)כבר כתיב [2]ואם המקדיש יגאל את ביתו אלא כי אנן קיימין במקדיש נכסיו [א]מכן שסתם הקדשות לבדק הבית אמר[ח] רבי זעירא רב חונה בשם רב במה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודיי שהוא למזבח רבי בא רב חונה בשם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודיי שהוא לבד"ה (ה)על דעתיה דרבי זעירא ניחא וקשיא על דרבי בא בהמה לא למזבח היא [ב]בהמה למזבח היא [י] ולמה סתם האיש הזה שהוא כאומר לא יהיה אלא לבד"ה רבי יוחנן אמר לא שנייא היא המקדיש נכסיו [ז]היא המקדיש עדרו היא המחלוקת (רבי אבא בשם רבי אבהו בשם ר' אחא) רב חונה בשם רב רבי אבהו בש' רבי יוחנן קדשי בד"ה שפודאן תמימין יצאו לחולין מתני'[ט] אמרה כן ולדן וחלבן מותר לאחר פריונן

רב

קרבן העדה

הלכה ד מתני' המקדיש נכסיו. וסתם הקדש לבדק הבית: **והיו בהם דברים הראוים לקרבנות צבור.** היינו קטורת: **ינתנו לאומנין בשכרן.** ויוצאין לחולין אע"פ שאין דבר אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: **אינה מן המדה.** כלומר אין מדה זו שאתה אומר כמדה האמורה לעיל בקטורת ואין ראוי אלא שמשוה מדוסיף הלכך מפרישין מהן שכר האומנין וכו' כדאמרינן לעיל גבי מותר הקטורת שאין הקדש מתחלל על המלאכה: **ודמיהן יפלו וכו' לבדק הבית.** דסבר סתם הקדש לבדק הבית ואפי' במידי דחזי למזבח אבל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח שהמקדיש תמימים לבדק הבית אין נפדים אלא למזבח והדמים יפלו לבד"ה: **ויביא בדמיהן עולות.** קסבר מידי דחזי למזבח מסתמא למזבח אקדישנהו הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אין קרבות שלמים דלדעתיה דמקדיש שיהיו כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי וזבחי שלמי' דכיון דראויי' למזבח חלה עלייהו קדושת המזבח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפי'.** שאמר בהמה ונכסי להקדש דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ולאפ"ה לא אמר בהמה למזבח ונכסי לבדק הבית שמעינן שדעתו שהכל ילך אל מקום א' לבדק הבית אבל המקדיש סתם כל נכסיו אמרינן שדעתו להקדיש כל דבר למה שהוא ראוי: **ייגות שמנים וסלתות.** שהן ראוין למנחות ולנסכים: **ועופות.** תורים ובני יונה: **ר' ליעזר וכו'.** טעמו מפרש בגמ': **גמ' קטורת.** היינו דברים הראוין לקרבנות צבור דבהמה ויינות ושמנים וסלתות כבר תני להו וקסבר יחיד מתנדב קטורת ור' הושעיה פליג כדפי' לעיל: **תמן תנינן.** בתמורה פ"ז: **ומועלין בגידוליהן.** שהמקדיש בהמה לבדק הבית מועלין בחלבה: **ואין בהן הנאה לכהנים.** משא"כ בקדשי מזבח הבשר או העור לכהנים: **דר"א היא.** הא דתנן סתם הקדשות לבד"ה דמשמע אפילו על בהמה אתיא כר"א: **מה אנן קיימין.** במאי איירי הך קרא אם במקדיש בית ממש: **ה"ג כי פליגי במקדיש נכסיו.** וה"פ דוקא במקדיש נכסיו הוא דאר"א שאף דמי הבהמות יפלו לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו ומדאמר נכסיו לבדק הבית אף בהמה נמי: **אבל במקדיש עדרו.** כלומר במקדיש בהמות לחוד אף ר"א מודה שהן למזבח כיון שראויין למזבח: **כל עמא מודיי.** אפי' ר"י מודה שהוא לבדק הבית שאין אדם חולק נדרו: **בהמה לא למזבח היא.** בתמיה וכיון דבהמה למזבח ניחא הכל למזבח אפי' שאר נכסיו שאין אדם חולק נדרו ופסיקא לתוספתא: **ומשני בהמה.** ודאי למזבח היא אלא הכא מוקינן לקולא ולמרינן לבדק הבית הוא מדסתם המקדיש הזה ולא פי' שמקדיש בהמות אלא אמר נכסיו ה"ל כלומר בפירוש שיהו לבדק הבית: **לא שנייא וכו'.** ל"ש המקדיש נכסיו ול"ש המקדיש עדר בתרוייהו פליגי ר"א ור"י: **שפודין תמימים.** כגון שעבר והקדיש תמימי' לבדק הבית כשהן נפדין בעוד שהן תמימים יוצאין לחולין: *)(מתני'. דחולין פי' הזרוע נמי דייקא): **מסייעא אמרה כן.** בתמיה הא לא תנן אלא ולדן וחלבן של בעל מום שנפדו של בעל מום קבוע הוא דמותרין לאחר פריונן אבל של

*) כ"ה בכל דפוסים הקודמין והוא נעתק מפירוש מהרלב"ח כי לפירוש הק"ע הלו מתני' הוא קושיא ולא סייעתא. ודוק:

משנת אליהו

פליגא ר"ש בר"י דהכא אמה דבבבלי תניא בשם ר"ש בר"י נוסיא דבשעירים ינשו דבשם אליבא דר"י לר"ש קאמר לה ורבי תניא קאמר מאי ב"ד על המותרות שיקרבו עולות נ"כ אליבא דרבנן דר"ש ל"ל מאי ב"ד ותלשון דקאמר שאין קרבנות צבור נקנעין כו' משמע דעיקר כפי' הערוך שמביא התוס' שם וי"ג כ' ד"ה ואף ולא כפירש"י: **מפני אמרה כן וולדן והלבן מותר לאחר פדיונן.** עיין מה שכתבתי בקונטרס. ועיין במסכת תמורה ל"ג ב' בתוס' ד"ה ור"ה ועוד כו' דבקדשי ב"ה לא שני לן בין בעל מום מעיקרא לתם ונעשה בעל מום שהרי על פלים ולאבנים כן חלין ושם ל"ג א' ד"ה ולמאר דמתנא כו' דלאו נבר"ה תמימה נמי מיפרקא דמאי היכפם נבו לי תם לי בעל מום ולאפשר לייתב סייעתא דר"י בשם רב הקבלה מתמתני' דתמורה גם על תמימין לפי אוקימתא דגמרא בכסורות י"ד א' אף לריחויה דהמתר כו' והכי משמע הסוגיא דקאמר רבי חוקיה בשם רבי יוסי קדשי בד"ה תמימין שפדאן יצאו לחולין כו' ואין להאריך:

ריבב"ן

מתני' ראוין לקרבנות לצור. מפרש בירושלמי קטורת ינתנו לאומנין בשכרן לאומני בית אבטינס בן עזאי לא סבירא ליה ליתן הקטורת לאומנין וטעמא מפרש בתוספתא ובירושלמי לפי שאין ההקדש מתחלל על המלאכה ומתני' דלעיל אתיא כבן עזאי: **מתני' המקדיש נכסיו.** סתם זכרים ימכרו לצרכי עולות אע"פ שאין פודין תמימין דוקא קדשי מזבח אבל קדשי בדק הבית נפדין תמימין דקי"ל בתמורה המתפיס תמימים לבדק הבית כשהן נפדין אינן נפדין אלא למזבח שכל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח לעולם וכן מפרש בירושלמי ר' חזקיה בשם ר' יוסי קדשי בדק הבית נפדין תמימין יצאו לחולין אין תימר לא יצאו לחולין היאך קדשי מזבח חלין על קדשי בדק הבית דס"ל כר' אליעזר דסתם הקדשות לבדק הבית ואין אדם חולק הקדשו לקדשי מזבח ולקדשי בדק הבית והכי מוכח בזבחים בפרק טבול יום דר' אליעזר סבר אין אדם חולק הקדשו[ב] דלא שביק איניש קדשי מזבח ועביד קדשי בדק הבית: **ירושלמי** אמר ר' יוחנן מ"ט דר' אליעזר ואיש כי יקדיש את ביתו קדש לה' מה אנן קיימין אם בבית דירה כבר כתב אם המקדיש יגאל את ביתו אלא כך אנן קיימין במקדיש נכסיו (כל עמא מודו) [מכאן שסתם הקדשות] שהוא לבדק הבית ר' זעירא בשם רב מה פליגין במקדיש נכסיו אבל במקדיש עדרו כל עמא מודו דלמזבח ר' בא בר הונא בשם רב מה פליגין במקדיש עדרו אבל במקדיש נכסיו כל עמא מודו לבדק הבית ר' יוחנן אמר היא המקדיש נכסיו היא המקדיש עדרו היא המחלוקת: **מתני' נקבות ימכרו לצרכי זבחי שלמי'.** טעמא דר' יהושע לפי (שאין אדם) [שהאדם] חולק הקדשו ולא שביק קדשי מזבח ועביד קדשי בדק הבית להכי זכרים הן עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אינו יכול הוא להקריבן שיאכל הבשר והעור שלו כשאר שלמים שהכל הקדש לפיכך ימכרו והם יקריבום (ודמיהן לבד"ה)[ג] וגם עור הזכרים שהן עולות לבד"ה והכי מפיק בפ' טבול יום הא"מ בשר דלא תפיס לקדשי בדק הבית אבל עור תפיס אע"ג דאמר ר' יהושע אדם חולק הקדשו מה שראוי למזבח ושאינו ראוי למזבח לבדק הבית לא שיהו כשאר קדשי מזבח שעורותיהן לכהנים דמודה הוא שהעור לבדק הבית כשאר נכסים אפי' עור העולה וכן פירש רבינו שלמה זצ"ל: **ירושלמי** אמר ריש לקיש טעמא דר' יהושע דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריב לה' לעולה הכל קרב עולה. לרצונכם תמים זכר מנין אפילו נקבות ת"ל בבקר לרבות את הנקבות ובתמורה פ"ג [דף כן] א"ל ר' חייא בר אבא לר' יוחנן לר' יהושע דאמר זכרים עצמן יקרבו עולות ש"מ דקדושת הגוף אקדשינהו נקבות ליהוי קרבי שלמים הכי מנא קדושה דמויא אתיין פי' דהא אינו ראוי להקריבן הוא אלא דמיהן נבעי רעייא א"ל ר' יהושע ס"ל כר' שמעון דאמר כל מילי דלא חזו להקרבה לא נחתא קדושה לגופיה דתנן התם המפריש נקבה לאשם תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה אשם אם קרב אשמו יפלו דמיו לנדבה ר"ש אומר תמכר שלא במום אלמא לא קדוש אלא דמיה: **מתני' השוה את מדותו.** הכל לבדק הבית ואינו חולק הקדישו ור' [יהושע] חלק הקדישו לקדשי מזבח ולבדק הבית: **בפירוש.** שפירש לבדק הבית: **מתני' ר' אליעזר אומר ימכרו לצרכי אותו המין ויביא בדמיהן עולות.** ירושלמי אמר ר' אבהו בשם ריש לקיש טעמא דר' אליעזר דכתיב דבר אל אהרן ואל בניו וגו' אשר יקריב לה' לעולה. הכל קרב לעולה בבקר ולא עופות פי' אין מקריבין הן עצמן. להקריבו אין את יכול שאין לעוף פדיון לפיכך צריך למימר לא קדשה אלא קדושת דמים ועוף דאין לו פדיון מנא לן דתניא בפרק המנחות והנסכים העופות והעצים והלבונה וכלי שרת אין להם פדיון שלא נאמר אלא בבהמה כדכתיב אם בבהמה הטמאה ופדה בערכך ובבהמה בעלת מום משתעי קרא:

מסורת הש"ס

א) כריתות ו ע"א, ב) לקמן, ג) ב"ק קנא א זבחים קנ א תמורה כ א ודף לא ב, ד) ויביא בדמיהן עולות ושאר נכסים יפלו וכו', ה) ב"ק שם [זבחים שם], ו) כריתות ו א ולעיל הל"ג, ז) תמורה לא ב, ח) שם, ט) חולין קל א, י) הדבר צ"ע לגרי"ש דס"ל דאין אדם חולק הקדישו א"כ ע"כ דלא ס"ל כן סברא דלא שביק איניש וכו' ואולי צ"ל ולא אמרינן דלא שביק וכו', כ) הדבר צ"ע דהא בהדיא תנן דמביא בדמיהן עולות ואולי דטעות סופר הוא וצ"ל ויביא בדמיהן עולות ועור הזכרים וכו'.

◆

עין משפט
נר מצוה

לה א מיי' פרק ה מערכין הל"י:
לו ב מיי' שם הל"ז:
לז ג מיי' שם הל"ח:
לח ד מיי' שם הל"ז ופ"ו הל"א:
לט ה מיי' שם פ"ו הלכה ח:
מ ו מיי' פרק ה ממעילה הל"ו:
מא ז מיי' פרק ה מערכין הל"ז:

◆

נוסחת הבבלי

(א) השוה את מדתו כו' שמעתי לדברי שניהן כו': (ב) המקדיש נכסים כו' ר' אלעזר כו': (ג) קטורת ר' יהושע אמר כו' לבד"ה ואין על הכל כו' אמר ר' חנינא דר' אליעזר הי' ר' אליעזר הי' ימכרו לזבחי שלמים כו': (ד) כבר נאמר כו' במה אנן קיימין במקדיש את נכסיו מיכאן כו' רב הונא כו' אבל המקדיש עדרו הי' ר' בא ר' הונא הי': (ה) על דעתיה דר' יוחנן לא שניא כו' ר"א בשם ר' אבהו בשם ר' אחא קדשי כו':

◆

הגהות הגר"א

בגידולי יגש אע"ג שהן חול דאתי לקין המזבח והכא מספקא ליה. ותמני הא דפשיטא ליה בכלי שרת דשם גידולי יגש עכ"פ הן בכלי שרת. ומה שנפנים קדשו רק דגידולין ס"ל לר"ע דלא קדיש להו וגנ"כ דין קודש להם דלאם יש זכה וכו' ונפסלו בלינה ולהכי לקין המזבח משא"כ הכא לאחר מ"ד פסולה היא ולכן מספקא לי' ומה דלגריכה לי' היינו בכה"ג שנתפטמו הקטורת בחול דפליגי בזה אי כשרה או פסולה ומספקא ליה בדמים אי אתי לקין המזבח או לא. ולהכי גרים לעיל בעי ר"י בר נא. ועי' שבועו' (יא.) ד"ה אלא מעתה וכו'. ובמנחו' (ג:) ואם לגו נפסלו כו': [א] ה"ג אלא במה אנן קיימין במקדיש את נכסיו קדש לה' שסתם הקדשות לבדק הבית. כצ"ל. דהא הקדש סתמא כתיב והכל לה' ומקדש לה' הוא דקמוכח לה: [ב] ה"ג ע"ד דרבי בא קשיא בהמה לא למזבח היא המקדיש בהמה' למזבח אומר למזבח ולמה סתם האיש הזה וכו' כצ"ל:

◆

גליון הש"ס

[א] היינו מדלא פי' לעולה או לשלמים ע"כ דלא לקרבן מכוין אלא לבד"ה ועיין מהרש"א [illegible] ולפ"ז אם לא היו אלא זכרים דסתמא הם עולות שהם כליל גם ר"י מודה [illegible] עולות [illegible]

תקלין חדתין

מוחרי מעלות שיקרבו עולות אבל עיקר הקרבן אינו משמנה: **מתני' המקדיש נכסיו.** וסתם הקדש לבד"ה: **לקרבנות לצור.** מפרש בגמ': **ינתנו לאומנין בשכרן.** ויוצאין לחולין אע"פ דאין דבר אחר נכנס תחתיו דקסבר הקדש מתחלל על המלאכה דכתיב ועשו לי מקדש שתהיה המלאכה נעשית מן ההקדש: **אינה מן המדה.** לאו מדה שוה היא לתקנתא לעיל אלא מפרישין כו' כמו גבי קטורת דלמעלה: **גמ' המקדיש כו' ר"א קטרת.** היינו ראוין לקרבנות לצור דבהמה ושארי דברים הא קתני לה וס"ל יחיד מנדב קטרת: **ר"ה אמר תפתר באומן שהיה נוטל כו'.** ועד שלא לקחו ממנו הקדישה ובבבלי במסכת כריתות ו' ע"א פריך עלה למה לא תני הכי ומחר ולוקחין כו' אע"כ דהכא איירי בשמותני קטורת שעדיין לא נתפטמה כלל: **מתני' המקדיש כו' ודמיהן יפלו כו' לבד"ה.** דסבר סתם הקדשות לבד"ה ואפי' במידי דחזי למזבח אבל הראוי למזבח אינו יוצא מידי מזבח שהמקדיש תמימים לבד"ה אינן נפדין אלא למזבח והדמים יפלו לבדק הבית: **ויביא בדמיהן עולות.** ס"ל מידי דחזי למזבח מסתמא למזבח אקדשינהו הלכך זכרים עצמן יקרבו עולות אבל נקבות אין קריבות שלמים לדעתיה דמקדיש שיהיו כולן לגבוה הלכך ימכרו לצרכי זבחי שלמים דכיון דראויות למזבח חלה עלייהו קדושת מזבח ויביא בדמיהן עולות: **המקדיש בפירוש.** שאמר בהמה ונכסי להקדש דכיון שהפרישן והבדילן זו מזו ולאפ"ה לא אמר בהמה למזבח ונכסי לבד"ה שמעי' שדעתו שהכל ילך אל מקום אחד לבד"ה אבל המקדיש סתם כל נכסיו אמרינן דעתו להקדיש כ"ד למה שהוא ראוי: **גמ' תמן תנינן.** במסכת תמורה (ל"א ב'): **שסתם ההקדשות.** היכא שלא פירש כשהקדיש כדלקמן: **בגידוליהן.** תרנגולת בביצתה ובהמה בחלבה נקרא גידוליהן: **לכהנים.** דבקדשי מזבח הבשר או העור לכהנים: **דר"א.** הא דתני שסתם הקדשות לבד"ה אתי כר"א דס"ל הכי: **טעמא דר"א.** דס"ל הכי: **מה אנן קיימין.** היכא איירי הוי קרא: **במקדיש את נכסיו.** דהיינו נכס"נ דמגילה דר"א: ה"ג **קודש לה' שסתם הקדשות לבד"ה.** דהקדש סתמא כתוב והכל לה' ומקדש לה' הוא דקמוכח לה: **במקדיש נכסיו.** סתמא התם פליג ר"א וס"ל דאף הבהמות לבד"ה כמו שאר נכסיו שהן לבד"ה: **עדרו.** שהן בהמות ראויות למזבח אף ר"א מודה שהן למזבח: **אבל מקדיש נכסיו כו' לבדק הבית.** לפי שאין אדם חולק נדרו. ולדידיה נ"ל דלא תני עם שאר נכסים במתניתין דהאי מוקי נכס"נ דליכא שאר נכסים פליגי והכי מתרץ לה בתמורה שם: **ע"ד דר' בא קשיא.** למה פליג ר"י במקדיש עדר שיהיה לבד"ה והא בהמה שייכי למזבח. ומשני. ה"ג **המקדיש בהמה למזבח כו'.** מפרש שהוא למזבח ומדסתם הלוים הוא ש"מ שכוונתו לבד"ה: **ר"י ל"ש כו'.** דבמתניתין פליגי במקדיש נכסיו ודאי ניחא כלעיל ובמקדיש עדרו טעמא דר"א מדסתם כו' כוונתו לבד"ה ור"י פליג: **הקדש בד"ה שפדאן תמימים.** איירי בהקדיש כגון בכה"ג דמתני': **מפני אמרה כן ולדן והלבן מותר אחר פדיונן.** מתניתין היא בחולין (קל"א א') ובבכורות (י"ד א'). וקשיא טובא דהא התם איירי בקדם מום קבוע להקדשן כדתני שם בהדיא כל שקדם מום קבוע להקדשן כו' והיאך מביא סייעתא להכא דאיירי בתמימין. ויש לפרש דבבכורות שם מהדר גמרא לפרושי מה דתני במתני' שם כל שקדם מום קבוע להקדשן ונפדו כו' יוצאין לחולין ליגזז ולעבד וולדן וחלבן כו'. טעמא דנפדו הא לא נפדו אסורין בגיזה ועבודה מסייע לר"א דאמר קדשי בד"ה אסורין בגיזה ועבודה (ופי' רש"י שם) והני בקדשי בד"ה דמי דהם עצמם לא הוקדשו מתחלה אלא לדמיהן. ודחי שם. אמרי לא קדושת דמים הוא דמיחלפא בקדושת הגוף למזבח גזרו רבנן אבל קדשי בד"ה לא. (שם) לא תסייעיה מהכא דקדושת דמים למזבח היא דהוקדשו לשם כן שיהיו הדמים קריבים למזבח ולכן אסור בגיזה ועבודה משום דמחלפא בקדושת הגוף למזבח (ובתוס' ד"ה כל ס"י) נהי בקדשי בד"ה איירי אלא בהקדשן למזבח לדמיהן כו'. חזינן דלמסקנא דגמרא

תורה אור השלם

1 וְאִישׁ כִּי יַקְדִּשׁ אֶת בֵּיתוֹ קֹדֶשׁ לַייָ וְהֶעֱרִיכוֹ הַכֹּהֵן בֵּין טוֹב וּבֵין רָע כַּאֲשֶׁר יַעֲרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן כֵּן יָקוּם: ויקרא כז יד
2 וְאִם הַמַּקְדִּישׁ יִגְאַל אֶת בֵּיתוֹ וְיָסַף חֲמִישִׁית כֶּסֶף עֶרְכְּךָ עָלָיו וְהָיָה לוֹ: ויקרא כז טו